

პანიუმი — ნომერი პირველი

თავი თერთმეტი

Jeff Pippenger

2025-02-25

უკვე გარკვეული დროა, ჩვენს ყურადღებას დანიელის 11:40-ის დაფარულ ისტორიაზე ვამახვილებთ, ხოლო უკანასკნელ კვირებში უფალმა ჩვენი განხილვა 27-ე მუხლისაკენ მიმართა:

და ამ ორივე მეფის გული ბოროტების ქმნისაკენ იქნება მიმართული, და ისინი ერთ სუფრასთან სიცრუეს ილაპარაკებენ; მაგრამ ეს ვერ წარემართება, რადგან დასასრული კვლავაც დანიშნულ ჟამს იქნება. დანიელი 11:27.

თავდაპირველად, მე არ ვიყავი დარწმუნებული დეტალებში — როდის, სად და ვინ იჯდა იმ სუფრასთან, ერთმანეთს სიცრუეს რომ ეუბნებოდნენ — მაგრამ ეს კითხვები ახლა განხილვის პროცესშია. გასული რამდენიმე შაბათის განმავლობაში, ამ სტრიქონებზე მუშაობისას, მე რამდენიმე შეცდომა დავუშვი. თუმცა, იმის მეშვეობით, რაც, ჩემი რწმენით, განგებულების მიერ მოცემული ხელმძღვანელობა იყო, 13–15 მუხლებში წარმოდგენილმა კავშირებმა, რომლებიც კესარია ფილიპეთი არიან სიმბოლიზებულნი, თანდათან იწყეს გამოკვეთა. მიუხედავად იმისა, რომ ზოგიერთი ელემენტი ჯერ კიდევ საჭიროებს დაზუსტებას, მე მჯერა, რომ უფალმა მოხსნა თავისი ხელი ამ მუხლებიდან, რათა მათი მნიშვნელობა გამოეცხადებინა.

ეს გაგება საბოლოოდ გამოიკვეთა გასული შაბათის Zoom-შეხვედრისთანავე. ერთი კვირით ადრე მე განსაკუთრებულად მომხვდა თვალში მე-10–15 მუხლებში ისტორიათა რთული ურთიერთგადაჯაჭვულობა. მე დავწერე და რამდენიმე პირს ტექსტური შეტყობინება გავუგზავნე, სადაც ჩემი აზრები მოკლედ ჩამოვყალიბე, და ვთხოვე, რომ პარასკევს საღამოს მათი გაზიარების ნება მომცემოდა. ვცდილობდი, იმ მუხლებში არსებული საკითხები დამელაგებინა, დარწმუნებული იმაში, რომ იქ რაღაც უაღრესად მნიშვნელოვანი იყო. ეს მართლაც ასეა, მაგრამ არა ისე, როგორც თავდაპირველად წარმოვადგინე. მიუხედავად იმისა, რომ გასული კვირანახევრის განმავლობაში ამ მონაკვეთთან შეჭიდებისას არაერთხელ შევცდი, მე ვცნობ ნაცნობ განგებულებას. უფალი ხსნიდა განსაკუთრებულ, სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვან ჭეშმარიტებას. როდესაც ადამიანური ელემენტი სრულად გამოვლინდება და განზე გადაიდება, ჭეშმარიტება — იუდას ტომის ლომის მიერ გახსნილი — აღმოჩნდება უფრო ღრმა, ვიდრე მე თავიდან მქონდა წვდომილი.

მეხუთე მუხლიდან მეცხრე მუხლამდე

პუტინი, როგორც სამხრეთის მეფე, ასახავს პტოლემეს, რომელიც უკრაინის ომში იზეიმებს გამარჯვებას და ამით აღასრულებს მე-11 მუხლს. ისტორიულად, პტოლემეს IV ფილოპატორის გამარჯვებამ რაფიის ბრძოლაში აღასრულა ეს მუხლი და წინასწარ წარმოაჩინა პუტინის მოახლოებული წარმატება. 5–9 მუხლები

ზედმიწევნითი სიზუსტით აღწერს ისტორიას, რომელიც წინამორბედად უდგას პაპობის 1,260-წლიან მმართველობას (538–1798). ეს დეტალები წარსულში მრავალგზის იყო განხილული; ამიტომ აქ გამოვყოფ ერთ წინასწარმეტყველურ საზღვრისნიშანს, რომელიც აღსრულდა 5–9 მუხლებში და რომელსაც ექო აქვს 538-დან 1798 წლამდე პერიოდში.

ეს პერიოდი დაიწყო სამხრეთის პტოლემეურ სამეფოსა და ჩრდილოეთის სელევკიდურ სამეფოს შორის დადებული ხელშეკრულებით, რომელიც განმტკიცდა მაშინ, როდესაც სამხრეთის მეფემ თავისი ასული ცოლად მისცა ჩრდილოეთის მეფეს. ამ კავშირმა დასაბამი მისცა შვიდწლიან მონაკვეთს, რომელიც დასრულდა მაშინ, როდესაც სამხრეთის მეფე ჩრდილოეთში შეიჭრა, ჩრდილოეთის მეფე ტყვედ წაიყვანა ეგვიპტეში, ხოლო ტყვედ წაყვანილი მეფე მოგვიანებით ცხენიდან ჩამოვარდნის შედეგად გარდაიცვალა.

დარღვეული აღთქმა

შემოსევა დარღვეული ხელშეკრულებიდან მომდინარეობდა. შვიდწლიანი პერიოდის დაწყების შემდეგ, ჩრდილოეთის მეფემ თავისი პირველი ცოლი განაყენა, რათა სამხრეთის პრინცესაზე დაქორწინებულიყო და ხელშეკრულება განემტკიცებინა. მოგვიანებით მან სამხრეთის ცოლი უარყო და თავისი თავდაპირველი დედოფალი კვლავ აღადგინა. ამან პირველი დედოფალი აღძრა, სამხრეთის დედოფალი და მისი ამაღა მოეკლა, რამაც ეგვიპტეში სამხრეთის დედოფლის ოჯახი გააცოფა.

წინასწარმეტყველური გარჩევადობით, შვიდი წელი შეიძლება აღქმულ იქნეს როგორც სამი-ნახევარი წლის ორი პერიოდი, როგორც ეს ნაჩვენებია ჯვრამდე და ჯვრის შემდეგ არსებულ სამ-ნახევარწლიან პერიოდებში, რომლებიც ერთად წარმოადგენდნენ იმ კვირას, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ აღთქმა დაამტკიცა. სამი-ნახევარი ასევე ცხადდება შვიდგზის წყევლაში, რომელიც აღსრულდა ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოზე ძვ. წ. 723 წლიდან 1798 წლამდე. ეს შვიდი დრო იყოფა თორმეტას სამოცის ორ პერიოდად, სადაც 538 შუა წერტილია. შვიდის ორ სამ-ნახევარწლიან პერიოდად დაყოფის ეს მაგალითები შემთხვევითი არ არის; იგი განზრახულია.

კვირის დაყოფაში ქრისტემ დაამტკიცა აღთქმა; ჯვარი წარმოადგენს ცენტრს, და ამით იგი მიუთითებს ქრისტეზე, რომელიც პირადად წარადგენდა უწყებას სამი-ნახევარი წლის განმავლობაში, რის შემდეგაც მისმა მოწაფეებმა წარადგინეს იგივე უწყება იმავე ხანგრძლივობით. ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ შვიდ ჟამში 538 ყოფს ისტორიას იმ პერიოდად, როდესაც წარმართობამ გათელა საწმიდარი და მხედრობა, რის შემდეგაც პაპობამ გათელა საწმიდარი და მხედრობა იმავე ხანგრძლივობით.

წინასწარმეტყველურ სიმბოლიკაში „შვიდი“ წარმოდგენილია სამი-ნახევრით, რაც, თავის მხრივ, წარმოდგენილია ორმოცდაორი თვით, სამი-ნახევარი დღით ან წლით, ათას ორას სამოცით, ოცდახუთ ოცით და დროით, დროთი და ნახევარი დროით. კონტექსტში ყველა ეს რიცხვი ურთიერთჩანაცვლებადია.

პტოლემე I-ის შთამომავლების მიერ მართული პტოლემეური სამეფოსა (ალექსანდრე დიდის ერთ-ერთი სარდლისა), რომელიც ეგვიპტეს აკონტროლებდა, და სელევკოს I-ის

შთამომავლების მიერ მართული სელევკიდთა იმპერიისა (ალექსანდრეს სხვა ერთ-ერთი სარდლისა), რომელიც ახლო აღმოსავლეთის დიდ ნაწილს, მათ შორის სირიას, აკონტროლებდა, შორის დადებულმა ხელშეკრულებამ ძვ. წ. 253 წელს დაასრულა მეორე სირიული ომი. ომი შვიდი წლით ადრე, ძვ. წ. 260 წელს, დაიწყო. ხელშეკრულების რატიფიცირებიდან შვიდი წლის შემდეგ იგი დაირღვა — ძვ. წ. 246 წელს. თოთხმეტი წელი, ორ შვიდწლიან პერიოდად გაყოფილი. პირველი ნახევარი ომია, ხოლო მეორე ნახევარი — მშვიდობა. ეს თოთხმეტი წელი იწყება მეორე სირიული ომით და სრულდება მესამე სირიული ომით. ისტორიაში ამგვარი სიმეტრია კიდევ უფრო გამოიკვეთება, როცა აცნობიერებ, რომ ეს ისტორია წარმოდგენილია მეთერთმეტე თავის მეხუთედან მეცხრე მუხლების ჩათვლით. ამ მუხლებისა და იმ ისტორიის, რომელმაც ეს მუხლები აღასრულა, მთავარი საგანი არის ხელშეკრულება და მისი დარღვევა.

ეს შეესაბამება პაპის ბატონობას 538-დან 1798 წლამდე. იმ ეპოქის დასასრულთან ახლოს ნაპოლეონ ბონაპარტი შევიდა ვატიკანთან დადებულ შეთანხმებაში. ვატიკანის მიერ 1797 წლის ტოლენტინოს ხელშეკრულების დარღვევის მითითებით, ნაპოლეონმა 1798 წელს გაგზავნა გენერალი ბერტიე, რათა პაპი ტყვედ აეყვანა. პაპი 1799 წელს საფრანგეთში გარდაიცვალა. ეს 1,260-წლიანი პერიოდი დაწვრილებით არის აღწერილი 31–39 მუხლებში.

მუხლების 5–9-ის ისტორია პარალელურია მუხლების 31–39-ის ისტორიასთან და ამით დანიელის 11-ში ორ მოწმეს წარმოადგენს. ორივე ხაზი იზიარებს ერთსა და იმავე წინასწარმეტყველურ საზომნიშნებს და ავლენს სამხრეთისა და ჩრდილოეთის მეფეებს შორის არსებულ დინამიკას. თითოეული პერიოდი სიმბოლურად გამოხატულია სამნახევარი წლით და სრულდება იმით, რომ სამხრეთის მეფე იმარჯვებს, ჩრდილოეთის მეფეს ტყვედ იგდებს და სამხრეთის ქვეყანაში მიჰყავს, სადაც ჩრდილოეთის ორივე მეფე იღუპება. ორივე შემთხვევაში, როგორც ტექსტი აცხადებს, სამხრეთის მეფე ნადავლით ბრუნდება:

და ასევე წაიყვანს ტყვედ ეგვიპტეში მათ ღმერთებს, მათ მთავრებთან ერთად და მათ ძვირფას ჭურჭელს ვერცხლისასა და ოქროსას; და იგი უფრო მეტ ხანს იარსებებს, ვიდრე ჩრდილოეთის მეფე. დანიელი 11:8.

პტოლემეოსისთვის ეს იყო საგანძური, რომელიც ადრე ჩრდილოეთის მეფეს ჰქონდა გაძარცვული; ნაპოლეონისთვის კი — ვატიკანის სიმდიდრე, რომელიც გაძარცვეს და საფრანგეთში წაიღეს. მოწმედობის ეს ორი ხაზი მიუთითებს, რომ ჩრდილოეთის მეფის სიკვდილი სიმბოლურად გამოსახულია ცხენიდან ჩამოვარდნით. გამოცხადების 17-ში მხეცზე ამხედრებული ქალი წარმოადგენს კათოლიკურ ეკლესიას:

ასე წამიყვანა მან სულით უდაბნოში; და ვიხილე დედაკაცი, მჯდომარე ალისფერფერ მხეცზე, რომელიც სავსე იყო გმობის სახელებით და ჰქონდა შვიდი თავი და ათი რქა. გამოცხადება 17:3.

მხეცი, რომელზეც იგი ზის, გაერთიანებული ერების ორგანიზაციაა. გამოცხადების 17-ე თავი აღწერს მის ძალაუფლებაში აღდგენას 1798 წლის სასიკვდილო ჭრილობის

შემდეგ. როგორც მერვე სამეფო, იგი განაახლებს თავის მმართველობას, რაც სიმბოლურად გამოხატულია მხეცზე ჯდომით:

და ქალი, რომელიც იხილე, არის ის დიდი ქალაქი, რომელიც მეფობს დედამიწის მეფეებზე. გამოცხადება 17:18.

1798 წლის სასიკვდილო ჭრილობა წინასწარ იყო გამოსახული 5–9 მუხლებში, როდესაც ჩრდილოეთის მეფე ცხენიდან ჩამოვარდა და მოკვდა. დანიელ 11-ის ეს ორი ხაზი პარალელურად მიემართება 41–45 მუხლებს. აშშ-ში საკვირაო კანონი, რომელიც 41-ე მუხლშია აღნიშნული, იწყებს პაპობის უკანასკნელ მგზავრობას მხეცზე — პერიოდს, რომელიც ამ ორ ხაზშია ასახული. როდესაც ელენ უაიტი აღნიშნავს, რომ დანიელ 11-ში აღსრულებული „ისტორიის დიდი ნაწილი“ „კვლავ განმეორდება“, 5–9 და 31–39 მუხლები შეესაბამება 41–45 მუხლებს.

მხოლოდ ორმოცი მუხლი

31-ე მუხლიდან 45-ე მუხლამდე მხოლოდ 40-ე მუხლი დგას სამნახევარდღიანი წინასწარმეტყველური პერიოდის გარეთ. იგი წარმოადგენს უნიკალურ ისტორიას დანიელის 45 მუხლის საბოლოო მესამედის ფარგლებში. 16-ე მუხლში წარმართული იმპერიული რომის ისტორია იშლება ოთხი მმართველის მეშვეობით — პომპეუსი, იულიუს კეისარი, ავგუსტუს კეისარი და ტიბერიუს კეისარი. ავგუსტუსის გამარჯვებამ აქტიუმის ბრძოლაში ძვ. წ. 31 წელს დასაბამი მისცა იმპერიული რომის 360-წლიან მმართველობას და ამით აღასრულა 24-ე მუხლში მოხსენიებული „ჟამი“:

იგი მშვიდობიანად შევა ქვეყნის უხვეს ადგილებშიც კი; და მოიმოქმედებს იმას, რაც არც მის მამებს ჩაუდენიათ და არც მისი მამების მამებს; მიმოფანტავს მათ შორის ნადავლს, ძარცვასა და სიმდიდრეს; დიახ, თავის განზრახვებს სიმაგრეების წინააღმდეგაც კი აღასრულებს, მაგრამ მხოლოდ დროით. დანიელი 11:24.

აქტიუმის შემდეგ რომმა ეგვიპტე პროვინციად აქცია ძვ. წ. 30 წელს. სამას სამოცი წლის შემდეგ, 330 წელს, კონსტანტინემ იმპერიის დედაქალაქი რომიდან კონსტანტინოპოლში გადაიტანა. ეს „დრო“ წინასწარმეტყველურად შეესაბამება პაპის მმართველობის 1,260 წელს და 5–9 მუხლების 7 წელს.

მე-16 მუხლიდან წარმართული იმპერიული რომი ბატონობს 30-ე მუხლამდე, მოიცავს რა მაკაბელთა კავშირს რომთან და ქრისტეს ხაზს. თუმცა, 16–30 მუხლები შეესაბამება 31–39 და 41–45 მუხლებს. ამრიგად, დანიელის 11-ის ბოლო 30 მუხლში გამოიკვეთება თანმიმდევრული წინასწარმეტყველური ხაზი — გარდა 40-ე მუხლისა, სადაც „აღსასრულის ჟამი“ აღნიშნულია 1798 და 1989 წლებში.

მე-2 და მე-3 მუხლებში არსებულ მცირეოდენ გამონაკლისთა გარდა — სადაც რვა პრეზიდენტიდან უკანასკნელი გადადის გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის ათი მეფის კონტროლზე — პირველი ორი მუხლი თანხვდება მე-40 მუხლს და წარმოადგენს საკვირაო კანონსა და მეექვსე სამეფოდან მეშვიდე და მერვე სამეფოებზე გადასვლას. მე-3 და მე-4 მუხლები თანხვდება მე-45 მუხლსა და დანიელის 12:1-ს, ასახავს ბერძნული სამეფოს აღზევებასა და დაცემას და პარალელურია პაპობის დამყარებისა

და დასასრულისა 41-ე მუხლიდან დანიელის 12:1-მდე. ქალიც და მხეციც, რომელსაც იგი ჰყავს ამხედრებული, ორივენი უმწეოდ სრულდებიან, რითაც ჩარჩოებაში მოექცევა დანიელის 11-ის დასაწყისი და დასასრული მე-40 მუხლის ისტორიის მიღმა. ალექსანდრე დიდი სიმბოლურად გამოხატავს გაერთიანებულ ერების ორგანიზაციას, რომელიც მეძაობს ტვიროსის მეძავთან (ჩრდილოეთის მეფესთან 41-ე მუხლიდან მოყოლებული), რომლებიც ორივე არიან მხეციც და გველეშაპიც.

მეცხრე და მეათე მუხლები

მუხლები 5–9 სრულდება აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, ხოლო მუხლი 10 აღნიშნავს 1989 წელს. ამდენად, მუხლებს 9-სა და 10-ს შორის არსებული მონაკვეთი — 1798 წლიდან 1989 წლამდე — წარმოადგენს მუხლი 40-ის გამოცხადებულ ნაწილს და იწყებს მის დაფარულ ისტორიას. გასამარტივებლად: დანიელ 11-ის თითქმის ყოველი მუხლი ასახავს პაპობის მმართველობას 538 წლიდან 1798 წლამდე. მუხლი 40 მოიცავს პერიოდს 1798 წლიდან აშშ-ში კვირა დღის კანონის მიღებამდე. მუხლები 6–9 წინასახედ წარმოადგენს პაპობის ეპოქას, ხოლო მუხლი 10 წინასწარ მიანიშნებს სსრკ-ის დაშლას 1989 წელს. ამიტომ მუხლები 11–15 მოიცავს პერიოდს 1989 წლიდან კვირა დღის კანონამდე, როგორც ეს წარმოდგენილია მუხლებში 16, 31 და 41.

40-ე მუხლი ორ ნაწილად არის გაყოფილი. პირველი ნაწილი, 1798 წლიდან 1989 წლამდე, იწყება და სრულდება „აღსასრულის ჟამით“. მეორე ნახევარი იწყება 1989 წელს, სადაც პირველი ნახევარი მთავრდება. 1-ლი და 2-ე მუხლები განსაზღვრავს პრეზიდენტთა მიმდევრობას, რომელიც იწყება 1989 წელს და შეესაბამება 40-ე მუხლის მეორე ნაწილს. 11-ე მუხლი აღნიშნავს უკრაინის ომის დაწყებას 2014 წელს, ხოლო 12-ე მუხლი გამოკვეთს იმ შედეგებს, რომლებიც გამარჯვებულ სამხრეთის მეფეს თავად მოაქვს საკუთარ თავზე. 13-ე მუხლი აღსრულებას უახლოვდება, მაგრამ აქ აღვნიშნავთ, რომ 11-ე მუხლი 40-ე მუხლის მეორე ნაწილში ექცევა — 1989 წლის შემდეგ, თუმცა კვირადღის კანონის (41-ე მუხლი) წინ.

მუხლები 13–15 მიუთითებს პანიუმის ბრძოლაზე ძვ. წ. 200 წელს, იმ წელს, როდესაც წარმართულმა რომმა დაიწყო ზეგავლენის მოხდენა ადამიანურ საქმეებზე, იმ ბრძოლასთან დაკავშირებულად. რადგან ეს მოხდა მუხლ 16-ში აღწერილ პომპეუსის იერუსალიმში შესვლამდე გაცილებით ადრე, იგი იძლევა ისტორიულ მტკიცებულებას, რომელიც მუხლ 41-ს აშშ-ში კვირადღის კანონის სახით განსაზღვრავს.

დანიელის 11-ში ყოველი წინასწარმეტყველური ხაზი და მისი ისტორიული აღსრულება ან 40-ე მუხლის ისტორიაშია მოქცეული (1798 წლიდან საკვირაო კანონამდე), ან 41-ე მუხლიდან დანიელის 12:1-მდე. 45 მუხლიდან 1, 2, 7–15 და 40-ე მუხლები — სულ თორმეტი — გამოიყენება 40-ე მუხლის დროითი ხაზის მიმართ, როდესაც ისინი ხაზზე ხაზის დადების პრინციპით არის შრეებად განლაგებული. 40-ე მუხლი 1989 წელს ორ მონაკვეთად იყოფა. 1, 2 და 10–15 მუხლები მის მეორე ნახევარს შეესაბამება. 1 და 2 მუხლები მიჰყვება პრეზიდენტთა ხაზს მიწიერი მხეცის ისტორიაში, ხოლო 10–15 მუხლები ასახავს ჩრდილოეთის მეფის მიერ (პაპობრივი ძალაუფლების მიერ) ორგანიზებულ სამ მარიონეტულ ომს 1989 წლიდან საკვირაო

კანონმდე. ეს სამი მარიონეტული ომი იწყება შეერთებული შტატებით, რომელიც 40-ე მუხლში იდენტიფიცირებულია როგორც „ეტლები, ხომალდები და მხედრები“.

ჩვენ გავაგრძელებთ შემდეგ სტატიაში.